

Другитѣ спрѣха погледъ о него.

... Азъ съмъ прероденъ, — се вълнуваше първиятъ. Възражданъ съмъ като юноша, кога го погали баща му; смиренъ съмъ като предъ причастие; крила, сѣкашъ ми израстнаха, крила на препилецъ, който за пръвъ пжтъ изхвърква изъ гнѣздо...

Вториятъ допълни: чувамъ това, което става въ мене. И ако смъртта се би изправила предъ мене въ този мигъ — азъ бихъ склонилъ глава безъ ропотъ.

Третиятъ го прекъсна: азъ бихъ казалъ — сега спокойно мога да умра, Господи!

Продължиха пжтя си по коларски друмъ, извилъ срѣдъ китни ливади... Отъ тукъ подрумче ги погледва; оттатъкъ неувѣха ги здрависва; по-нататъкъ срамниче имъ привежда чело... десетки, хиляди билки, облѣхвани отъ хладенъ утреникъ, надничатъ отъ всѣкжде да зърнатъ онѣзи, които първи сж видѣли Младенеца, комуто хоръ ангели и шесто-крилати херувими цѣла нощъ пѣха:

Слава на Бога въ висинитѣ,
Миръ на земята,
Благоволение между човѣци...

Синитѣ планини се издигаха на югъ, сѣкашъ да огледатъ свѣта, шепнейки радостна вестъ; безбрѣжни равнини къмъ морето се стелятъ наметнали кадифяни одежди, възраждани мѣлвятъ видено и чуто; цѣлата природа сияе и тържествува... благоговѣе и трѣпне съ трепета на сърдцата имъ. Мждростта на тримата се сливаше съ величието на планини и равнини. А далечъ рѣката Йорданъ, като разтопено сребро, лжкатуши срѣдъ широки брѣгове и бърза да възвести случилото се.